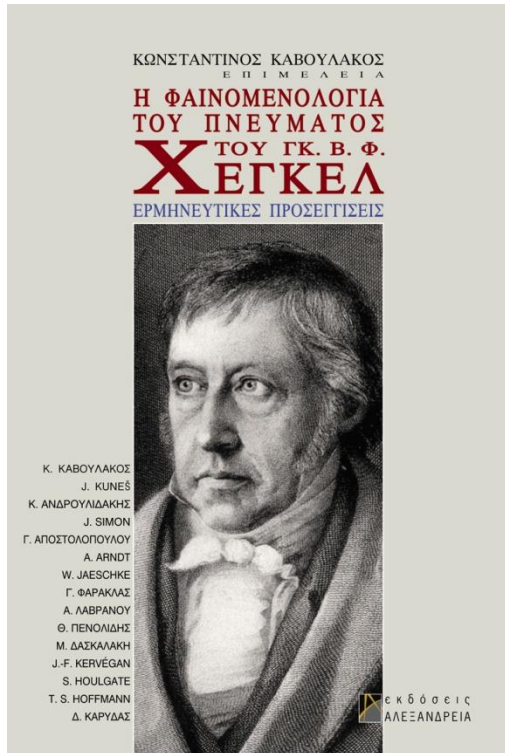

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Κωνσταντίνος Καβουλάκος
(επιμέλεια)

**Η ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΓΚ. Β. Φ. ΧΕΓΚΕΛ**

**ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ**

ISBN: 978-960-221-455-8, σχ. 14x21, σελ. 391, α΄
έκδοση Οκτώβριος 2009, τιμή 22,00 (χωρίς
ΦΠΑ)

Πρόλογος του Αλέξη Καλοκαιρινού

Κείμενα: Κωνσταντίνος Καβουλάκος, Jan Kunes, Κώστας Ανδρουλιδάκης, Josef Simon, Γεωργία Αποστολοπούλου, Andreas Arndt, Walter Jaeschke, Γιώργος Φαράκλας, Αλίκη Λαβράνου, Θεόδωρος Πενολίδης, Μαρία Δασκαλάκη, Jean-Francois Kervégan, Stephen Houlgate, Thomas Sören Hoffmann, Δημήτρης Καρύδας

Αντιμετωπίζοντας το “πρόβλημα της εισαγωγής στη φιλοσοφία” που τόσο απασχολούσε τον ίδιο τον Χέγκελ, ο συλλογικός αυτός τόμος φιλοδοξεί να λειτουργήσει ως εισαγωγή στη μελέτη της Φαινομενολογίας του πνεύματος. Όμως πώς να «εισαγάγει» κανείς σε ένα έργο που στις σελίδες του διακηρύσσεται απερίφραστα ότι “το αληθές είναι το όλον”; Πώς να συνοψίσει μερικά μόνο στοιχεία του, όταν αυτά, για τον Χέγκελ, αποκτούν το αληθινό τους νόημα μόνο μέσα στη συνολική φιλοσοφική έκθεση;

Ανταποκρινόμενοι στην πρόκληση, διακεκριμένοι έλληνες και ξένοι μελετητές παρουσιάζουν εδώ τη Φαινομενολογία στις κύριες ιστορικές και συστηματικές διαστάσεις της, παρακολουθώντας μάλιστα τη δομή της βήμα προς βήμα, με κείμενα που αντιστοιχούν σε αδρές γραμμές στα δικά της κεφάλαια. Έτσι προσεγγίζονται ερμηνευτικά οι κεντρικές έννοιες και θεματικές του βιβλίου: η διαλεκτική, η ανάμνηση, η συνείδηση, η αυτοσυνείδηση, ο λόγος, το πνεύμα, η θρησκεία, το δίκαιο, η ιστορία, η απόλυτη γνώση. Το αποτέλεσμα είναι ένα συλλογικό εγχείρημα ερμηνείας και σχολιασμού της Φαινομενολογίας του πνεύματος, ενδιαφέρον τόσο για τον ειδικό ή τον μαθητευόμενο φιλόσοφο όσο και τον ερασιτέχνη

αναγνώστη αυτού του βιβλίου-σταθμού της εγελιανής σκέψης, που συνιστά ένα από τα κορυφαία έργα όλης της νεότερης ευρωπαϊκής φιλοσοφίας.

«Όταν ο προορισμός του πανεπιστημίου αμφισβητείται και οι δομές του κλονίζονται, έχει νόημα να κοιτάξουμε ξανά προς την πηγή που συνιστά το καντιανό μοντέλο που εγκαθίδρυσε ο Γκαίτε στην Ιένα, στα τέλη του 18ου αιώνα. Εκεί έφτασε ο Χέγκελ τον Ιανουάριο του 1801 για να διδάξει (ως κάτι λιγότερο από έναν σημερινό συμβασιούχο του ΠΔ 407, είναι η αλήθεια) και εκεί παρέμεινε μέχρι τον Μάρτιο του 1807. Ήταν τα χρόνια της συγγραφής και τελικά της έκδοσης της Φαινομενολογίας του πνεύματος . . . Ασφαλώς, η μεγάλη κληρονομιά του Χέγκελ βρίσκεται στη φιλοσοφία. Αλλά η μεγάλη φιλοσοφία είναι και Volkslehre, υπερβαίνει το φιλοσοφικό ιδίωμα και μιλάει στον κόσμο. Η διδασκαλία του Χέγκελ έχει και σήμερα να πει, τόσο στους ανθρώπους γενικά όσο και στους ανθρώπους της εκπαίδευσης ειδικότερα. Ενδιαμέσως, έχει να πει σε όσους ασκούνται σε διαφορετικά φιλοσοφικά ιδιώματα . . . Η ιχνηλάτηση του «λησμονημένου δρόμου» της συνείδησης, οι ιστορικές προϋποθέσεις της συγκρότησης του νοήματος σε αυτό που υπερβαίνει την ατομική συνείδηση και της αυτοσυνείδησης μέσα από τη συνείδηση του ελεύθερου άλλου είναι ίσως ο δρόμος για να διασώσουμε την “κοινωνικότητα του λόγου”. Και μαζί της, πιθανώς, τον ανθρωπισμό.»

(Από τον Πρόλογο)